

HOLLY JACKSON

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

UNU

— CE CREZI CĂ S-A ÎNTÂMPLAT CU MAMA TA?

Pronunțat de el, cuvântul i se părea nepotrivit lui Bel. „Mama.” Nefiresc! Nu așa de rău ca „mami”. Acela îi trecea cu greu dincolo de buze, deformat și nebun, ca un limax umflat care evadează și mânjește podeaua ca să vadă toată lumea. Pentru că toți *se uitau*, așa cum făceau mereu. Cuvântul nu-și găsea locul în gura ei, așa că Bel nu-l pronunța decât dacă nu avea încotro. Măcar „mama” avea o oarecare răceală, dădea impresia de distanțare.

— E OK, te rog să nu te grăbești! a spus Ramsey cu vocale scurte, rostite clar.

Bel l-a privit, încercând să evite camera. Cute de îngrijorare brăzdau pielea brună a bărbatului, adunându-i-se în jurul ochilor care o fixau, pentru că ea, una, nu se grăbea defel, ba chiar trăgea de timp mai mult ca la alte interviuri preliminare din ultimele zile. El s-a scărpinat la tâmplă, chiar în locul unde părul negru și creț se rădea deasupra urechilor. Ramsey Lee, cineast, regizor, din sudul Londrei – la capătul lumii și totodată aici, în Gorham, New Hampshire, așezat în fața ei.

Ramsey și-a dres glasul.

— Hm! a început Bel, încercându-se cu limaxul acela. Nu știu!

Ramsey s-a lăsat pe spătarul scaunului și l-a făcut să scârțâie, iar Bel și-a dat seama, după licărul de dezamăgire de pe fața lui, că nu se descurca prea bine. De fapt, era chiar mai rău. Probabil că din pricina camerei de filmat. Camera schimba lucrurile, permanența lor. Într-o bună zi, mii de oameni aveau să urmărească documentarul, separați de ea doar prin sticla ecranului de televizor. Aveau să îi analizeze fiecare vorbuliță, fiecare pauză, și să comenteze. Aveau să îi studieze fața: pielea albă, caldă, când vorbea și mai ales când zâmbea, părul blond și scurt și ochii gri-albaștri. „Nu-i așa că seamănă perfect cu Rachel?” aveau să spună oamenii aceia din spatele ecranului. De fapt, Bel credea că seamănă mai mult cu tatăl ei. Mersi, totuși!

— Scuze! a adăugat Bel, apoi a închis pleoapele strâns și a văzut puncte portocalii și strălucitoare în locurile unde trei reflectoare erau orientate spre ea.

Trebuia doar să termine documentarul cu bine, pretinzând că nu urăște fiecare secundă. Trebuia doar să vorbească despre Rachel, și viața urma să revină la normal, iar ea nu mai avea să fie nevoită să vorbească despre asta.

Ramsey a clătinat din cap și a schițat un zâmbet.

— Nu-ți face griji! a liniștit-o bărbatul. E o întrebare dificilă!

Dar nu era, de fapt. Nici răspunsul nu era dificil. Bel chiar nu știa ce se întâmplase cu ea. Nimeni nu știa. Tocmai despre asta era vorba!

— Cred că a fost...

În spatele camerei, cineva s-a împiedicat de un cablu ieșit din perete. Un reflector a pâlăit și s-a stins în timp ce se lăgăna pe piciorul șubred. O mână s-a întins să-l prindă, înainte să cadă, și l-a îndreptat.

— Of, rahat! Scuze, Rams! a spus împiedicatul și a pus cablul înapoi în priză.

Acum, că lumina era stinsă, Bel l-a văzut bine pentru prima dată. Nu putea spune că-l observase până atunci, când Ramsey își prezentase echipa, căci fusese prea amețită de lumini și de camere. Probabil că era cel mai tânăr dintre cei patru și nu putea fi cu mult mai mare decât ea. Și mai era posibil și să fie cea mai ridicolă persoană pe care o văzuse Bel vreodată. Părul castaniu îi cădea până la umeri în onduleuri bogate, pieptănate pe o parte a feței palide, pline de umbre și unghiuri ascuțite. Purta pantaloni evazați din tartan și un pulover mov-aprins cu mici dinozauri verzi și galbeni care îi traversau pieptul.

— Scuze! a repetat el, iar felul în care a pronunțat cuvântul l-a dat de gol; probabil tot din Londra venea.

A mormăit când a băgat ștecărul în priză, iar lumina s-a aprins din nou, așa că Bel n-a mai putut să-l vadă. Slavă Domnului, pentru că puloverul acela urât îi distrăgea atenția!

— Ți-am spus să lipești toate cablurile de podea, Ash! a bombănit Ramsey și s-a întins să vadă dincolo de reflector.

— Așa am făcut..., s-a auzit vocea lui Ash de după reflector, o voce ascuțită, la fel ca fața lui. Până am rămas fără scotch.

— Amice, avem vreo cincizeci de mii de role la etaj, i-a răspuns Ramsey.

— Cincizeci de mii plus una, a spus femeia care stătea în spatele microfonului: un băț lung, așezat pe un trepied, cu un cap gri, pufos, atârnat între Bel și Ramsey, chiar deasupra cadrului.

Ramsey o strigase Saba și o prezentase drept „Sunetista”. Aceasta purta o pereche imensă de căști, care îi eclipsau fața și-i încrețeau nefiresc pielea maronie de pe obraji.

— Scuze! s-a auzit vocea lui Ash. Mă ocup mai târziu.

— E OK! a spus Ramsey, iar fața i s-a mai îmblânzit pentru o secundă. Pe urmă a vorbit cu cel din spatele camerei imense: James, de ce-l filmezi pe Ash?

LRDIS

— Credeam că vrem să filmăm documentarul în stilul ciné vérité, că poate ți-ar plăcea să surprind și scena asta, a răspuns operatorul.

— Nu, nu vreau scena asta! Hai să refacem cadrul și să mai tragem o dublă! De data asta, uitați-vă pe unde călcați!

Ramsey i-a zâmbit jenat lui Bel, care stătea pe o canapea de pluș față în față cu ei, cu pernele aranjate și rearanjate cu atenție la spate.

— Ash e cumnatul meu, i-a explicat el. Îl știu de când avea unsprezece ani. E prima lui slujbă, nu-i așa, Ash? Asistent cameraman.

Ash: asistent cameraman. Saba: sunetista. James: operator cameră. Și Ramsey: cineast, producător, regizor. Probabil era plăcut să ai asemenea cuvinte după numele tău, cuvinte alese de tine. Cuvintele de după numele lui Bel erau diferite: „Aceasta este Annabel. Fiica lui Rachel Price!” Ultima parte rostită într-un soi de șoaptă conspirativă. Pentru că, deși Rachel era dispărută, totul se raporta la ea. Gorham nu mai era un oraș de sine stătător, ci orașul în care trăise Rachel Price. Numărul 33 pe strada Milton nu era casa lui Bel, ci casa în care locuise Rachel Price. Tatăl lui Bel, Charlie Price, ei bine, el era „soțul lui Rachel Price”, deși numele Price era de la el.

— Ash, clacheta! i-a amintit Ramsey.

— O!

Ash a ieșit din spatele reflectorului cu o clachetă albă cu negru între mâini. Pe aceasta erau scrise cuvintele: *Dispariția lui Rachel Price*. Numele documentarului. Dedesubt, scris de mână: *Interviu cu Bel*. Până și ea s-a mirat sincer că nu scria doar *Fiica lui Rachel Price*.

Ash a pășit în fața camerei, iar tivul pantalonilor a fășăit în timp ce mergea.

— Dubla șase, a anunțat el și a trântit clapa cu zgomot, după care s-a grăbit să iasă din cadru.

— Să o luăm de la început!

Ramsey a scos un oftat prelung. Erau aici de câteva ore deja, lucru care începea să i se vadă pe față.

— Mama ta a dispărut de peste șaisprezece ani. În tot acest timp, nu s-a găsit nici urmă de ea. Nicio activitate în conturile ei bancare, niciun mesaj către familie și nu s-a găsit niciun cadavru, în ciuda cercetărilor extinse. Sigur că a fost văzută, a spus Ramsey, apăsând prea tare pe cuvânt, așa că a sunat strâmb. Oameni de pe internet pretind că au văzut-o la Paris. În Brazilia. Acum câteva luni, ar fi fost văzută în apropiere de North Conway. Dar, bineînțeles, acestea sunt afirmații fără nicio bază. Mama ta a dispărut fără urmă pe 13 februarie 2008. Ce crezi că i s-a întâmplat?

Bel nu putea spune din nou „Nu știu”, altfel nu-i mai dădeau voie să plece.

— E un mister pentru mine, la fel ca pentru restul lumii, a răspuns și, când a văzut sclipirea din ochii lui Ramsey, a înțeles că dăduse un răspuns mai bun.

OK, dă-i înainte!

— Cunosc toate teoriile oamenilor despre ce s-a întâmplat. Și, dacă ar fi să aleg una...

Ramsey a dat din cap, încurajând-o.

— Cred că încerca să plece. A plecat. Pe urmă, poate că a fost ucisă de un criminal care a profitat de ocazie – aceștia sunt termenii folosiți de presă. Sau poate că s-a rătăcit în White Mountains și a murit în zăpadă, și un animal i-a descoperit rămășițele. De-asta n-am mai găsit-o.

Ramsey s-a aplecat în față și și-a cuprins bărbia cu degetele, dus pe gânduri.

— Așadar, Bel, spui că, după părerea ta, cel mai probabil scenariu este că mama ta e moartă?

Bel a dat ușor din cap și s-a uitat la măsuta de cafea din fața ei. Sticla de apă pe jumătate plină era doar de recuzită și nu avea voie să bea din ea. Tabla de șah din marmură, cu piesele aranjate, gata de luptă, genunchii ei îndreptați spre teritoriul nimănu. Sala de conferințe de la hotelul *Royalty Inn*, de pe *Main Street*, reamenajată, oferea cadrul pentru interviu. Sticla cu apă, tabla de șah și pernele erau recuzita. Nimic din toate astea nu era real, totul era doar de fațadă.

— Da! Cred că e moartă! Cred că a murit în ziua aceea sau la puțin timp după.

Chiar credea asta? Mai conta? Dispăruse și gata.

Acum se uita și Ramsey la tabla de șah.

— Ai spus că mama ta încerca să plece, a zis bărbatul și a ridicat ochii la ea. Vrei să zici că a fugit de acasă?

Bel a ridicat din umeri.

— Probabil!

— Dar există dovezi concrete care contrazic teoria că „a fugit de acasă”. Rachel nu a retras bani din cont în zilele sau săptămânile de dinaintea dispariției. Dacă plănuia să fugă și să înceapă o viață nouă, ar fi avut nevoie de bani pentru asta. Mai mult decât atât, nu și-a luat portofelul în care avea buletinul, iar cardurile au rămas acasă. Nu și-a luat nici telefonul. Nu și-a împachetat haine sau alte lucruri. Absolut nimic. Nu și-a luat nici măcar paltonul în ziua aceea geroasă; acela a rămas în mașină cu telefonul și portofelul.

Și cu mine, s-a gândit Bel.

— Ce părere ai? a întrebat-o Ramsey.

Ce voia să-i spună?

— Nu știu!

Bel s-a întors la cele două cuvinte și s-a ascuns în spatele lor.

Ramsey părea că simte baricada, așa că a dat înapoi și s-a îndreptat de spate.

— Acum ai optsprezece ani, Bel. Nu aveai nici doi ani când a dispărut Rachel. De fapt, aveai 22 de luni. Și, desigur, unul dintre cele mai importante aspecte ale cazului, care îl diferențiază de altele, este că tu erai cu ea. Erai cu mama ta când a dispărut.

— Da! a spus Bel, știind ce întrebare urma.

Nu conta de câte ori era întrebată; avea mereu același răspuns. Iar pentru Bel era mai rău, cu siguranță.

— Și nu-ți amintești nimic din ziua aceea? Că ați fost la mall? Că erați în mașină?

— Nu-mi amintesc nimic, a răspuns sec. Eram prea mică să-mi amintesc. Sau să spun cuiva ce am văzut în ziua aceea.

— Și iată cea mai nebunească parte!

Ramsey s-a aplecat în față, iar cuvintele au sunat mai apăsat pe la mijloc în timp ce încerca să-și mențină vocea monotonă.

— Erai un copil mic, prea mic să comunice cum trebuie cu cineva, cu poliția, de exemplu. *Dar*, dacă cineva a luat-o pe Rachel, a răpit-o din mașină acolo unde a fost găsită abandonată, cu tine înăuntru, asta înseamnă că tu ai văzut exact cine a fost. Ai văzut-o pe persoana aceea. La un moment dat, trebuie să fi știut, măcar în treacăt, răspunsul la acest mister.

— Știu.

Ce nebunie, nu-i așa? Cea mai mare, de altfel!

Bel a închis ochii și trei puncte strălucitoare i-au invadat lumea întunecată din cap. Luminile erau prea puternice! Oare emanau și căldură sau era doar în imaginația ei? Așa s-ar fi explicat de ce îi ardea fața.

— Te simți bine, putem să continuăm? a întrebat Ramsey.

— Da!

De fapt, nu avea de ales. Contractele fuseseră semnate; acordurile și autorizările, de asemenea. Mai important decât atât, îi promisese tatălui ei. De dragul lui, se putea preface că e drăguț. Să spună „da”, „nu” și „scuze” atunci când era cazul.

— Chiar nu-ți amintești nimic din ziua aceea?

— Nu!

Și nu avea să-și amintească nici data următoare când avea să o întrebe. Nici în următoarea. Nu-și amintea ce se întâmplase; nu avea nicio idee! Doar ceea ce a știut mai târziu, când era desul de mare să înțeleagă două lucruri: că fusese lăsată în urmă. Abandonată acolo, pe bancheta din spate a mașinii, indiferent cum se întâmplase.

— Acest caz este unul dintre cele mai discutate și studiate pe rețelele sociale și în podcasturile *true-crime* și a rămas în conștiința publicului chiar și după șaisprezece ani, a spus Ramsey cu ochii scăpărând. Numele Rachel Price e aproape sinonim cu misterul. Pentru că dispariția ei a fost ca un puzzle și e în firea umană să vrem să rezolvăm un puzzle, nu crezi?

Ce-ar fi trebuit să răspundă ea? Prea târziu!

— Și asta, a continuat Ramsey, pentru că Rachel pare să fi dispărut de două ori în ziua aceea. Poți să ne spui ce s-a întâmplat în după-amiaza cu pricina, la ora două? Unde ați fost tu și mama ta?

— Din nou?

— Da, te rog! Pentru cameră, a răspuns Ramsey, mutând vina de la Bel la cameră.

Camerele nu aveau sentimente. Ramsey era drăguț din punctul acesta de vedere. Dar, desigur, asta și voia să creadă ea, nu-i așa?

Bel și-a dres glasul.

— În după-amiaza aceea eram în mașină cu Rachel. A condus până la mallul White Mountains, care se află în Berlin. Nu departe de Gorham, la vreo zece minute distanță. Camerele de supraveghere ne-au surprins pe amândouă când am intrat în mall. Rachel mă ducea în brațe.

— Și de ce erai la mall?

— Mă ducea deseori acolo în zilele ei libere, din câte mi s-a spus, a răspuns Bel. Rachel lucrase acolo, la o cafenea. Se

întorcea pentru cafea și ca să-și vadă prietenii. Nu era ceva ieșit din comun. Cafeneaua se numea Moose Mouse.

Bineînțeles, Bel nu-și amintea asta, dar văzuse filmările de pe camere, ultimele imagini cu Rachel Price în viață. Stătea la cafenea, cu Bel cea mică zvârcolindu-i-se în brațe, îmbrăcată într-o haină albastru-aprins, căptușită, cu mâneci pufoase. Înconjurată de mese goale. Siluetele acelea mici erau neclare, dar păreau fericite. Fără să știe că ambele aveau să dispară, dintre care una pentru totdeauna.

— Dar ceea ce a fost ieșit din comun, a replicat Ramsey, este că, după ce v-ați terminat băuturile, Rachel s-a ridicat să plece, cu tine încă în brațe. Ați ieșit din Cafeneaua Moose Mouse la 14.49, așa ne arată camerele și vă putem urmări pe filmare. Dar apoi ați dispărut după colț, într-un unghi pe care camerele nu-l puteau vedea, și...

Părea să aștepte ceva.

— Am dispărut, a continuat Bel, completând spațiul liber.

— Ați intrat în pământ, a adăugat Ramsey. Nu apăreți pe cameră, așa cum ar fi trebuit dacă Rachel ar fi mers mai departe. Nu apăreți pe nicio cameră după aceea, nici pe cele de la ieșiri. Nicăieri. Ceea ce înseamnă că n-ați fi putut pleca. Și totuși, ați făcut-o. Ați dispărut amândouă în mallul acela și nu există nicio explicație. Ai vreo idee de ce?

— Nu știu, nu-mi amintesc.

Deja era un laitmotiv.

— Polițiștii au analizat filmările după dispariția lui Rachel. Au studiat și numărat toate persoanele din mall și le-au numărat încă o dată. Numerele se verifică, în afară de voi două. Tu și Rachel. Singurele două care au intrat și n-au mai plecat. Poliția s-a gândit chiar că ați plecat deghizate, nu se știe din ce motiv, că v-ați schimbat înfățișarea, dar nu mai ieșeau numerele. Pur și simplu, ați dispărut.

Bel a ridicat din umeri, neștiind ce voia Ramsey să spună. Acum nu mai era dispărută.

— Pe urmă, ai reapărut. Ai fost găsită singură, în mașina lui Rachel, abandonată pe marginea drumului, aproape de Moose Brook State Park. Mașina era trasă pe marginea drumului, în zăpadă, cu farurile aprinse și motorul pornit. Un bărbat – Ramsey și-a verificat notițele –, Julian Tripp, a trecut cu mașina pe acolo și te-a găsit puțin după ora șase. A sunat imediat la poliție...

— De fapt, acum e dirigintele meu. Domnul Tripp.

Ramsey a zâmbit, nederanjat de întrerupere.

— Ce mică-i lumea!

— Ce mic e orașul! I-a corectat Bel.

— Cred că e clar de ce fanii *true-crime* s-au concentrat pe acest caz. De când s-a încheiat procesul, nu s-a găsit niciun răspuns. Este un caz nerezolvat și nu va avea niciodată vreun sens. Trebuie să fi fost cu atât mai greu pentru tine, pentru că ai fost acolo.

Ramsey a făcut o pauză.

— Cum a fost, Bel? Să crești în umbra acestui mister imposibil?

Nimeni nu se exprimase așa vreodată. Chiar o simțea ca pe o umbră, în cele mai multe zile, un lucru întunecat și neplăcut de la care îți întorceai privirea dacă știai ce e bine pentru tine. Iar Bel știa. S-a frecat la nas destul de tare, încât cartilajul dinăuntru să pocnească. Pe urmă și-a amintit că e filmată, iar microfonul plutea chiar deasupra ei. La naiba! Spera ca Ramsey să scoată asta la montaj.

— A fost OK, a răspuns într-un târziu. Am acceptat cu mult timp în urmă că nu vom primi niciodată răspunsuri. Nu e vina mea că nu-mi amintesc nimic; eram prea mică! Și, pentru că nu mai am acele amintiri, nu vom rezolva niciodată misterul lui Rachel Price, dar nu mă mai deranjează acest lucru. Sincer! Îl am pe tata!

Bel s-a oprit, iar un zâmbet abia schițat i-a lărgit gura și i-a ascuțit bărbia.

— A încercat din răspuțeri să-mi ofere o copilărie cât mai normală, date fiind împrejurările. E cel mai bun tată pe care mi l-aș fi putut dori. De-asta nu vreau ca oamenilor să le pară rău pentru mine, a spus cu sinceritate, sperând să se vadă și pe cameră. De fapt, sunt norocoasă...

— Ăăă, Ramsey! s-a auzit vocea lui Ash dincolo de reflector.

— Filmăm, Ash!

Ramsey s-a întors și i-a aruncat o privire chiorășă.

— O, știi!

A pășit mai aproape, iar Bel l-a văzut din nou, în sfârșit, clipind la el.

— Doar că am depășit programul și cred că...

Ash a făcut semn spre ușa care ducea către holul hotelului. În dreptul geamului se vedea o față lipită de sticlă care-i privea. Bel și-a pus mâna streășină la ochi, dar luminile erau prea puternice ca să vadă despre cine e vorba.

— Ea a venit deja, a spus Ash și s-a uitat la ceasul de pe telefon. A venit mai devreme.

— Cine e ea? a întrebat Bel.

Știa că mătușa Sherry și Carter filmau interviurile abia săptămâna următoare.

— Rahat! a șuierat Ramsey și s-a uitat la ceas.

I-a aruncat o privire lui Bel cu ochii mari, care nu mai păstrau cutele acelea binevoitoare.

Bel s-a aplecat în față, pierzându-și și ea bunăvoința. Vocea i-a sunat mai aspru.

— Cine e aici, Ramsey? Cine-i ea?

DOI

UȘA S-A DESCHIS ȘI A SCÂRȚĂIT DIN BALAMALE.

— Bună ziua! s-a auzit vocea femeii în încăpere. Fata de la recepție a spus că filmati aici.

Oare Bel cunoștea vocea aceea? I s-a părut că o recunoaște, dar nu știa de unde s-o ia, nu fără să-i vadă fața. A încercat să zărească ceva, iar stomacul i s-a strâns în timp ce limaxul aștepta în gură.

Tocurile bocăneau pe lemnul lustruit în timp ce femeia se apropia de ei.

Ramsey s-a ridicat de pe scaun și a dat din cap în același timp spre James, din spatele camerei.

— Bună ziua! a spus el vesel. Îți mulțumesc foarte mult că ai ajuns așa de devreme! Sper că ai avut o călătorie plăcută! Tocmai terminam aici, Susan.

Bel a înghițit în sec, iar maxilarul i s-a descleștat. Preț de o secundă, i se păruse că avea să spună R...

— Mă bucur să te cunosc în persoană! a spus femeia, apoi s-a dus la Ramsey și a întins mâna, iar brățările i-au zornăit în timp ce mișca încheietura în sus și-n jos.

Susan? De ce nu-și amintea Bel nicio Susan?

— Și eu la fel, a răspuns Ramsey.

Femeia a pășit în lumină, îmbrăcată elegant cu un taior negru cu fustă și o eșarfă verde cu volane, iar Bel a văzut în sfârșit despre cine e vorba. Bineînțeles! Fiindcă pentru Bel nu era Susan. Era bunica. Mama lui Rachel.

— Rams, să..., a început Ash, stând încă stângaci, apoi a făcut un gest incert cu mâna și a arătat cu degetul la Bel.

— O, măi să fie! i-a spus bunica lui Ash, măsurându-l din priviri. Nu-i așa că ești remarcabil?

Bel s-a ridicat de pe canapea, iar pernele au căzut din aranjamentul de la spate.

— Bună, bunico!

Camera s-a ridicat odată cu ea când James a scos-o de pe stativ și a pus-o pe umăr cu o mișcare rapidă, după care a pășit în spate ca să lărgească puțin cadrul.

Bunica a privit-o, clipind.

— Nu e Annabel a mea, nu-i așa? a întrebat ea, iar vocea i-a urcat spre sfârșit. Vai de mine, uită-te la tine!

În clipa următoare, Bel s-a trezit cu fața strivită de eșarfa verde smarald, în timp ce bunica o îmbrățișa strâns, iar mirosul pregnant de parfum îi pătrundea adânc în gât.

— Nu-mi vine să cred! Ce mare te-ai făcut!

— Păi, a răspuns Bel, simțind presiunea pe cutia toracică. Asta pentru că *am crescut*. Așa arăt de câțiva ani.

Bunica a făcut un pas în spate s-o analizeze, iar degetele osoase i s-au înfipt în umeri.

— Doamne, cât de bine semeni cu Rachel!

Pe dracu' semăna cu ea!

Ochii bunicii s-au încețoșat, iar buza de jos i-a tremurat când și-a mușcat-o.

— Bunicul ar fi fost incredibil de mândru să te vadă mare! Îmi pare rău că nu a apucat s-o facă! Numai de nu te-ar fi ținut

tatăl tău așa de mult departe de noi! O adevărată cruzime! Singura mea nepoată!

Bunica i-a dat drumul lui Bel și a băgat mâna în buzunar după un șervețel mototolit, apoi și-a suflat nasul cu zgomot, iar un sunet strident, ca strigătul unei păsări, a umplut încăperea.

— Nici măcar nu te-a lăsat să vii la înmormântare! s-a smiorcăit bunica.

Bel nu a lăsat-o să scape așa de ușor.

— Pentru că i-ai spus că nu-l vrei acolo, a răspuns fata, cu limba ascuțită și fălcile încleștate.

Oare avea voie s-o înjure pe femeia asta – câți ani avea? Șaptezeci și un pic? Era acceptabil, nu?

— Dar te voiam *pe tine* acolo, la fel și bunicul. Singurul lucru pe care și l-a dorit cu adevărat înainte să moară a fost să-l vadă după gratii pe ucigașul fiicei lui. Unde-i este locul! a spus femeia apăsât și și-a șters nasul din nou pentru efect. Apoi: Cancer. Acum patru ani, a zis în direcția lui Ramsey.

— Îmi pare foarte rău! a spus el aproape în șoaptă, de parcă nu voia să intervină în scenă, ci să dispară în fundal.

Oare trebuiau să filmeze chestia asta?

Bunica i-a zâmbit dulce, dar Bel nu se putea gândi decât la felul în care tata îi spunea lui Susan: „Mafurisita.” Pentru că era din Massachusetts și era o...

— O, mi-a venit o idee perfectă! a continuat bunica. Ar trebui să vii să stai la mine vara asta. Ar fi minunat; poți să mă ajuți cu caii! Să petreci puțin timp în casa în care a crescut mama ta și să scapi de bărbatul *acela*. Ce părere ai, Annabel?

Ce părere avea Bel? Era o ofertă nefondată și, dacă bunica ar fi ținut cu adevărat la ea, ar fi venit în vizită sau ar fi sunat. Dar nu o făcuse. Și, când camerele aveau să dispărea, avea să își ia tâlpășița și să dispară și ea. Așa făceau oamenii.

— Sună prea frumos ca să fie adevărat! a spus Bel.

Și ea putea să fie afurisită.

— Iar bărbatul *acela* e tatăl meu.

Bunica a strâns din dinți.

— Bărbatul acela e...

— Nu a ucis-o pe Rachel!

Ochii lui Bel au scăpărat și au rămas numai ele în cameră... și o echipă britanică de filmare, care se ascundea în întuneric.

— Ai primit ce-ai vrut, bunico. A fost acuzat de omor calificat. A stat la închisoare cât a așteptat procesul. Și ghici ce? A fost găsit nevinovat.

— „Nevinovat” nu înseamnă că n-a făcut-o. Iar juriile mai și greșesc, a spus bunica, mișcând buzele prea mult în jurul cuvintelor. Și nu sunt singura care are aceeași părere. Toată lumea știe că el a făcut-o.

— A avut alibi! i-a întors-o Bel cu un zâmbet furios. În mod convenabil, se pare că ai uitat partea asta.

— Avea totuși timp, a pufnit bunica și s-a întors după Ramsey.

Nu, Bel nu voia să-i lase ultimul cuvânt; nu când erau urmărite de camere și nu când era vorba de tata.

— A fost la serviciu în ziua aceea. În jurul orei două, s-a tăiat la mână. Grav.

— Răni suferite când a ucis-o.

Bel a răs.

— A avut martori. Mai mulți oameni din atelierul de reparații l-au văzut când s-a tăiat la mână, bunico. S-a bandajat și a mers la Urgențe, la cel mai apropiat spital.

— În Berlin, unde erați tu și Rachel.

Ochii bunicii s-au luminat de parcă marcaseră un gol. Stai să vezi: Bel avea s-o îngroape!

— A fost o coincidență!

Și-a încleștat fălcile și a luat-o în vizor.